

vort Lovforslag ved dets første Behandling med nogen Opmærksomhed, at den højtærede Justitsminister paa det bestemteste erklærede, at han ikke havde nogen Pligt til af eget Initiativ at fremsætte Forslag til Lov om Teaterforholdene. Jeg skal her udtale, at deri har den ærede Justitsminister selvfølgelig Ret. Naar der ikke i Loven staar en udtrykkelig Revisionsbestemmelse, paahviler der ikke Regeringen en Retspligt til at forelægge Forslag til Revision af Loven. En helt anden Ting er, og mere blev der heller ikke hævdet, hverken fra min Side eller af det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds (Scavenius), at en særlig konstitutionel finførende Minister maaske vilde tænke sig, at der dog i de Forhandlinger, der gik forud for Loven af 1889, og i selve denne Lovs indre Økonomi, nemlig baade det kongelige Teaters 10 Aars Frist og den nys nævnte Bestemmelse, indeholdtes en naturlig Opfordring for Regeringen til at beskæftige sig hermed. Men dette Spørgsmaal betragter jeg for saa vidt som irrelevant; jeg erkender gerne, at den højtærede Justitsminister havde Ret i at sige, at han ikke havde nogen Retspligt til at handle, men paa den anden Side mener jeg, at det er ønskeligt, at der bliver givet Rigsdagen en Sikkerhed for, at den vil komme til at beskæftige sig med Teaterforholdene i næste Samling. Det kunde naturligvis opnaas ved, at vi lovede at indbringe vort oprindelige Lovforslag igen, men jeg har aldrig tilbageholdt den Tanke, at jeg anser det for i og for sig det naturligste, at Lovforslag af nogen Betydning fremkomme fra Regeringens Side. Det er ikke for mit Vedkommende en for Tilfældet opfundne Teori. Jeg har gjort den gældende som Ordfører for dette Ting ved Spørgsmaalet om Børns erhvervsmæssige Beskæftigelse, og jeg har gjort den gældende som Medforslagsstiller af en Opfordring til Regeringen ved denne Samlings Begyndelse til at indbringe Forslag med Hensyn til Børneforbrydelser og Forsørgelse af forsømte Børn — jeg maa maaske i Parentes bemærke, at det Løfte, som i alt Fald et af den høje Regerings Medlemmer gav os om at indbringe Forslag derom i denne Rigsdagssamling, ikke endnu er indfriet — jeg sigter ikke til den højtærede Justitsminister. Altsaa, det er ikke for mit Vedkommende noget, som jeg her fremsætter, for at paalægge den højtærede Justitsminister en Forpligtelse, men det er, tror jeg, en naturlig og velbegrunnet Overbevisning om den naturlige Arbejdsfordeling

mellem de forskellige Faktorer inden for Lovgivningsmagten. Det er imidlertid en Selvfølge, at hvis den højtærede Minister bestemt siger: nej, denne Bemyndigelse, dette Paalæg vil jeg ikke tage imod, frafalde Forslagsstillerne denne Del af deres Forslag. Hermed skal jeg tillade mig at anbefale vort Forslag til velvillig Bedømmelse og hurtig Fremme fra det høje Tings Side.

Meyer: Det foreliggende lille Forslag gaar jo ud paa en Opretholdelse af status quo, hvad der strengt taget ikke vil sige andet end en Forlængelse af den bestaaende Elendighed i vore Teaterforhold. Det er ganske klart, at jeg derfor ikke er meget glad ved, at det skulde være det hele, som kom ud af Sagen, saa meget mere som Spørgsmaalet om en Revision af vore Teaterforhold er blevet rejst med stor Kraft i Pressen og diskuteret ret grundig her i Folketinget. Det ser altsaa ud, som om der ikke nu kan komme andet og mere end dette ud af hele Historien, og det er Aarsagen til, at jeg for mit Vedkommende, da man ikke kunde komme til en virkelig grundig Ordning af Teaterforholdene, havde ment, at man her maatte slutte sig til Tanken om en Forlængelse af den bestaaende Ordning, hvorved der altsaa i Virkeligheden ikke vilde ske nogen Revision af Forholdene, men heller ikke vilde blive givet Ministeren nogen som helst Magtfuldkommenhed til at foretage, hvad der muligvis vilde synes ham mest passende i Overensstemmelse med hans mere bureaukratiske Tænkemaade. Som det altsaa er, ville Forholdene vedblive at være endnu et Stykke Tid; vi beholde det kgl. Teater i sin gamle Skikkelse, det vil altsaa sige saaledes, som der hidtil har været spillet; vi beholde en Ordning, som af forskellige sagkyndige er kritiseret skarpt, idet f. Eks. Censor Vilhelm Møller i „Tilskueren“ har kaldt Teatret „Brødrene Poulsens Teater“, og Sceneinstruktør Bloch i „Illustreret Tidende“ har talt om de „private Interesser, som gro saa frodig i Teatrets Luft“, naar vi vedblive med det forkastelige Feusystem, hvorefter der jo gives Præmier for de Skuespillere, hvis Roller ere meget store, selv om Udførelsen ingenlunde svarer til den Præmie, som ydes dem. Derved fremelskes Rollegridskhed, derved opelskes der et System, som er i saare ringe Overensstemmelse med de Krav, man maatte kunne stille til Udførelsen af god Kunst. Og endelig fastholdes jo den Ordning, hvorefter baade Operaer og Skue-